

Sygn. akt V KZ 7/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

w sprawie **A. B.**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 11 marca 2015 r.,

zażalenia oskarżonego

na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego [...] z

dnia 7 stycznia 2015 r.,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 27 listopada 2014 r. nie stwierdził podstaw do wznowienia z urzędu postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w Ś. sygn. akt II K .../10 dot. osk. A. B. Zażalenie na to postanowienie wniósł osk. A. B. Zarządzeniem z dnia 13 listopada 2014 r., przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w /.../ odmówił przyjęcia tego zażalenia. Tym samym zarządzeniem odmówiono także przyjęcia osobistego wniosku oskarżonego o wznowienie postępowania w w/w sprawie Sądu Rejonowego w Ś. oraz wniosku obrońcy oskarżonego o wznowienie przedmiotowego postępowania.

Wszystkie te decyzje przewodniczącego wydziału Sądu Apelacyjnego zaskarżył osk. A. B., domagając się ich uchylecia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie osk. A. B. nie okazało się zasadne, a zawarty w nim wniosek – nie mógł zostać uwzględniony. Podstawy merytoryczne i warunki formalne wznowienia postępowania karnego są określone w ustawie procesowej i ich przestrzeganie jest obowiązkiem wszystkich organów. Jednym z takich wymagań formalnych jest ograniczenie możliwości występowania z wnioskiem o wznowienie postępowania do osób posiadających status zawodowy wskazany w ustawie procesowej. Z tego też względu w pełni zasadna była odmowa przyjęcia osobistego wniosku osk. A. B. o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w Ś. sygn. akt II K .../10.

Nie ulega też wątpliwości trafność decyzji odmawiającej przyjęcia zażalenia na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 27 listopada 2014 r., w którym nie stwierdzono podstaw do wznowienia z urzędu postępowania w w/w sprawie. Rozstrzygnięcie tego rodzaju nie należy bowiem do kręgu orzeczeń podlegających zaskarżeniu w tym trybie wymienionych w art. 547 § 1 k.p.k.

Natomiast wniosek obrońcy osk. A. B. o wznowienie postępowania w tej sprawie, był dotknięty brakiem formalnym w postaci zaniechania określenia podstawy prawnej i wskazania przesłanki mającej uzasadniać wznowienie postępowania należącej do kręgu podstaw wznowienia przewidzianych w obowiązującej procedurze karnej. Pomimo stosownego wezwania autora wniosku do jego uzupełnienia, brak ten nie został dotychczas usunięty, co musiało doprowadzić do odmowy jego przyjęcia.

Żadna z tych okoliczności, które legły u podstaw zaskarżonego zarządzenia i zdeteminowały jego treść, nie została skutecznie podważona przez autora zażalenia. Wywody zaprezentowane w zażaleniu odnoszą się bowiem do kwestii związanych z wcześniejszym działaniem obrońcy z urzędu, a także potencjalnego znaczenia rozstrzygnięcia mającego nastąpić w postępowaniu przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym. Ocena hipotetycznego oddziaływania tej ostatniej okoliczności z punktu widzenia postępowania o wznowienie w zakończonej sprawie karnej, będzie jednak możliwa dopiero wtedy, gdy znana będzie ewentualna treść tego orzeczenia.

Nie wykazano również, aby kwestionowane obecnie zarządzenie przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego, naruszało powołane przez skarżącego przepisy proceduralne.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.